

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovory

Poutavé články

Autorská tvorba

ÚVODNÍK

Vážení čtenáři, vážené čtenářky,
stránky čerstvého vydání časopisu se potácí k Vaším očím. V tomto čísle se shledáte s novou dávkou kreativních výtvorů. I s novým rokem 2023 Vás mezi řádky potká jak originální autorské články, fotografie, kresby tak i historická okénka či autentické rozhovory.
Vedle českého Iva usedl nový prezident. Doufáme, že s výsledky voleb budete spokojeni stejně tak, jako s obsahem tohoto vydání.

Vanesa Borovičková
Časopis OrTo

"Pracujte na něčem,
co je dobré, a ne jen
proto, že to má
šanci na úspěch."

VÁCLAV HAVEL

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Ivan Dobrev (korektura)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Štěpán Hadrovský

Co v tomto čísle najdeš?

— 06 MIMO TŘÍDU

MIMO TŘÍDU S MONIKOU
PEKOVOU

Aneta Neprašová

— 10

ZÁHY MĚ OPUSTILA

Vanesa Borovičková

— 12 UNI LIFE

ROZHOVOR S TOMÁŠEM VESELÝM

Aneta Neprašová

— 16

ZIMNÍ KRAJINA

Jelínková M., Cabrnachová T.

— 18

ZLATÍ SE STŘÍBREM

Ivan Dobrev

— 21

PROSÍM, STANICE TOUHA

Vanesa Borovičková

— 22

BYLO, NEBYLO

Hodná

— 23

NEJSI KE MNĚ FÉR

Anonym

MIMO TŘÍDU S MONIKOU PEKOVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

MINI DOTAZNÍK NA ÚVOD

Šla byste radši za školu NEBO psala písemku z chemie?

Dovolenou byste radši strávila s kolegy z práce NEBO se spolužáky ze střední?

Pustila byste si radši komedii v televizi NEBO šla na mizerné představení do divadla?

Zavítala na koncert moderní hudby NEBO klasiky?

Počkala na půlnoční překvapení na maturitním plesu NEBO opravovala testy?

Dobrý den, paní učitelko. Nejprve bych vám chtěla poděkovat za přijetí nabídky na rozhovor. Pojd'me začít :) Ráda se ptám na to, jaký můj dotazovaný člověk je...Ale jaká naopak nejste? Kdo není Monika?

O tom, jaká jsem, nebo nejsem, bych raději nechala mluvit druhé. Každopádně se cítím spíše být než nebýt.

Na našem gymnasiu učíte výtvarku, češtinu, literaturu, ale také vedete dramaťák. Pojd'me začít tou výtvarkou. Jak silný vztah máte k umění? Tvoříte ráda nebo vás baví spíš teorie?

K zájmu o umění mě přivedla paní učitelka ZUŠ, kam jsem chodila kreslit. Příležitostí ho lépe poznat a proniknout do jeho tajů mi přineslo studium na VŠ. Začala jsem studovat v roce 1990. V prvním „svobodném roce“ po Sametové revoluci. Praha byla a je rájem uměleckého světa, my jsme si toho ráje dostatečně užívaly s partou cestování chtivých holek. Neváhaly jsme vyrazit do Itálie, Španělska, Francie, ale i do exotického Istanbulu.

Nezajímaly nás jenom památky, ale i obyčejný život, zábava.

V době mého studia na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze jsme dostali úkol. Interviewu se současným umělcem. Vybrala jsem si svého jmenovce Vladimíra Komárka (v té době jsem byla ještě Komárková). S ostychem a úctou jsem ho požádala o rozhovor. Ukázalo se, že je to velmi milý a komunikativní člověk. Žádný nafoukaný umělec. K odpovědím na mé otázky mi přidal i svoje grafické listy.

Mám ráda tvoření, ale i teorii.

Maluji pro zábavu a relax, rozhodně se nepovažuji za umělkyni a nemám ambice svoje práce veřejně vystavovat. Snad jenom doma a pro své blízké.

Co nejraději tvoříte?

Ráda střídám výtvarné činnosti. K mým oblíbeným patří keramika, tesání soch z ytongu, malování. Každopádně vždy musí přijít ta správná nálada na tvoření. Nevyhýbám se ani ručním pracím jako šití, háčkování, drhání, ...

Každý si na první pohled může všimnout, že se jistě zajímáte o módu.

Je to tak? Co vás nejvíce baví?

Jako většina žen a dívek se chci líbit. Cítit se dobře. V současnosti mě asi nejvíce baví pozorovat návraty módních trendů, také se zajímám o udržitelnost oblečení. Pravdou je, že nerada oblečení vyhazuji, v mém šatníku se najdou i 20 let staré kousky, které občas vynesu. Velkým relaxem a potěšením je pro mě šití.

Kdybychom se posunuly k tomu dramaťáku, měla jste už jako studentka nějaké herecké ambice nebo vás baví spíše ta organizace?

Na základní škole jsem začala recitovat a zúčastňovat se s větším či menším úspěchem soutěží.

"V TÉ DOBĚ JSEM SI
UVĚDOMILA, ŽE
NENÍ MALÝCH ROLÍ."

Mnohem více mě ale bavilo nacvičování divadelního představení Sněhurka a sedm trpaslíků. Získala jsem hned dvě role – Veverku a Služku. V té době jsem si uvědomila, že není malých rolí. Poté co mě začali poznávat cizí lidé ve městě. Což bylo zvláštní, když kostým Veverky byl tvořen komickým plyšovým overalem s obrovským ocasem, zakrývajícím mou postavu od hlavy až po paty. A Služka pronesla v představení pouze jednu větu: „Milost, královno, milost!“ Hereckou kariéru jsem rozjela ve skupině historického šermu Tertium non Datur. Svoje dovednosti jsem rozšířila o šerm a zápas s tyčí. Při jedné z bitek jsem svému budoucímu muži rozbila hlavu akátovou tyčí. Na šití to naštěstí nebylo.

Jak funguje vlastně dramatický kroužek? Platí mezi vámi nějaká pravidla nebo jde o tu klasickou „uměleckou“ morálku?

Dramaťák GJO je určen pro studenty vyššího gymnázia a tomu odpovídajících ročníků čtyřletého. Zkoušky máme určené po dohodě. Letos jsou to čtvrtky od 16:00. Školní pravidla platí pro každého, tedy i pro členy našeho kroužku. Letos nacvičujeme hru Limonádový Joe. Na své si tedy přijdou milovníci Divokého západu. Práce v kroužku je pro mě i mou kolegyni Štěpánku Královou, s kterou kroužek vedeme, zábavou a potěšením.

Vybudovala jste si díky GJO nějaké vazby, které trvají i mimo školu? Ať už se studenty nebo kolegy...

Na gymnázium učím od roku 2006. Za tu dobu jsem poznala spoustu

spoustu báječných lidí z řad studentů i kolegů. Někteří se stali mými kamarády. Pracovat v přátelském kolektivu je bonus, kterého si nesmírně vážím.

Jaká z akcí na naší škole vás nejvíce baví? Máte do budoucna nějaké sny o tom, co byste u nás chtěla uspořádat?

Při vysokém počtu úžasných akcí na naší škole je těžké si vybrat tu nej. K těm tradičně super akcím patří Veletrh cestovního ruchu a Ortenálie. V poslední době mě zaujal Kimballový turnaj. Také se těším na lyžák a výlet se svou kvartou.

Kde vás ve volném čase nenajdeme? A kde naopak ano?

Určitě mě nenajdete ve škole. Volný čas patří především mé rodině a kamarádům.

Na našem Instagramu jsme se ptali i čtenářů, co je zajímavé. Jedna otázka zněla: „Pokoušela jste se někdy o autorskou tvorbu? Případně je nebo bude veřejně přístupná?“

Veřejně přístupné jsou moje sochy umístěné v našem malém kostelíku ve Lhotě. Ráda tvořím pro radost, ambice veřejně vystavovat nemám.

Další čtenářka se ptala, co vás přivedlo k učitelství...

K učitelství mě přivedl zájem o práci s dětmi. Už jako malá jsem si hrála na učitelku, nebo doktorku. To byly moje vysněné profese. A protože mě chemie nebavila ani nešla, zvítězila pedagogika.

"VE VOLNÉM ČASE MĚ URČITĚ NENAJDETE VE ŠKOLE."

Předposlední otázka zní, zda jste v tuto chvíli šťastná?

Ano. Mám úžasnou rodinu, manžela, děti. Dělam práci, která mě naplňuje a baví.

Co byste vzkázala našim čtenářům?

Asi očekáváte nějakou chytrou myšlenku.

Ale zůstanu u obvyklého klišé. Hodně zdraví a pohody vám všem.

ZÁHY MĚ OPUSTILA

VANESA BOROVÍČKOVÁ

„Der Mensch starrt auf das, was mit der Explosion der Atombombe kommen könnte. Der Mensch sieht nicht, was lang schon angekommen ist und zwar geschehen ist als das, was nur noch als seinen letzten Auswurf die Atombombe und deren Explosion aus sich hinauswirft, um von der einen Wasserstoffbombe zu schweigen, deren Initialzündung, in der weitesten Möglichkeit gedacht, genügen könnte, um alles Leben auf der Erde auszulöschen. Worauf wartet diese ratlose Angst noch, wenn das Entsetzliche schon geschehen ist?“

„Hledíme strnule vstříc tomu, co by mohlo přijít s výbuchem atomové bomby, a nevidíme to, co už je dávno zde a co se událo právě jako dějství, jež vrhá atomovou bombu už jen jako svůj poslední výplod, nemluvě o bombě vodíkové, jejíž jediné zažehnutí, domyšleno do všech důsledků, by stačilo docela vyhladit všechnen život na zemi. Na co ještě čeká tato bezbranná úzkost, když toto otřesné je již skutkem?“

Martin Heidegger

A zase praskla. Žárovky mi odcházejí na týdenní bázi. Jednoduše a znenadání, jednou světlem barví celou místnost a podruhé si ani nepamatujete, že by kdy svítila. Žárovka jedna neposedná.

Při cestě z domu беру jen to nejpotřebnější, žárovku ukládám bezpečně do kapsy a vyrážím cestou necestou na druhou stranu našeho malebného maloměsta. Dlážděný chodník doprovází vysoká zeď oblepená nejrůznějšími plakáty. Mléko bez laktózy ve slevě, reklama na zvětšení intimních partií anebo upoutávka na nový akční film, kde bojují jedničky s nulami proti absolutnu. Dnes můžete mít všechno, stačí si říct a přání se stane realitou.

Pokouším se zaposlouchat do malebného ticha, ale žárovka mi uceleně tkví v hlavě. Ani hlas plný obav, co se line z rozhlasu, mě nevyvádí z míry.

Obchod. Dveře. Zvonek. Signalizace mého příchodu a neochotný úsměv robota. „Čest a sláva nejvyššímu,“ strojeně mě přivítal, „jak zní Vaše přání, co Vám mohu splnit?“

Přání je jednoznačné. Splnění bezpochyby stoprocentní.

„Brejden, rád bych poprosil o žárovku EL-21. Zase mi praskla.“ hrdě mu ji vrazím před obličej.

„Hned to bude.“ rázně odpověděl a vyrazil někam do zadní místnosti.

Dnes ty roboty dělají poctivě, ne jako před dvaceti lety. To byly pouze takové prázdné figuríny bez jakéhokoli projevu lidskosti. A dnes? Dnes pomalu nerozeznáte člověk od stroje. Jediným rozdílem je úsměv, ten oni neznají.

„Mám smutnou zprávu, pane.“

Ten oni neznají a smutné je, že každým dnem přibývá lidí, co nezná pozdvižení koutku úst.

„Budu Vás muset zklamat, ale vyčerpal jste již veškerý limit pro vydání další žárovky EL-21.“

„Cože?!“ vyhrkl jsem.

„Slyšíte správně, žárovku Vám nemůžeme vydat.“

Celé mé tělo zalil studený pot. Nemožné, nereálné, neskutečné, nepravděpodobné.

„Prosím, se vši slávou nejvyššího opusťte okamžitě naši prodejnu.“

Při couvání stále zírám skrze ten přístroj. Tomu, co se právě přihodilo, nedokáži uvěřit. Jak je možné, že to není možné? Má žárovka.

Nevěřicně se dívám do výlohy obchodu, na 30ti-palcové televizi promítají snímky zdevastované vesnice. Mojí pohaslou dávám před snímek dětí se samopaly. Nerozumím tomu.

Kráčím dál, sklíčen. Takovou bolest jsem ještě nezažil. Myšlenky jsou rozčepýřené do všech záhybů muchomůrky skrývající se v mé hlavě. Dům, kolem něhož procházím, svítí. Bez střechy, s oprýskanou omítkou a vysklenými okny pozorují pustou místnost, kde v otrhaném křesle sedí slepec osvětlen lustrem vzoru hroznu.

Kráčím dál, zdrcen. Výstražná siréna započala svoji elegii. V ruce žmoulám svoji žárovku, slza mi stéká po tváři, její světlo nezáří – nikdy již nezazáří.

Slepec se znenadání zvedl ze své strnulé pozice a rázným krokem vyrazil naproti mně. Přistoupil těsně k mé bytosti, svojí čtyřprstou rukou osušil kamennou pláž od pramenů moře. Přistoupil těsně k mé bytosti a pevně mě sevřel. Zapraskání, střepy tříštící se o zdupanou zem.

Milá minulost i svůdná budoucnost odešly. Zbyla válka, já a lítost. V plamenech opět poznávám svůj úsměv. Svůj žalostný úsměv.

Skrze tebe, má žárovko, jsem našel sebe.

Již nejsem nadále strojem.

Jsem opět člověkem.

ROZHOVOR S TOMÁŠEM VESELÝM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ahoj, ráda bych začala tím, jaký jsi 😊.**Zkus se pomocí pěti slov popsat.**

Ahoj! Řekl bych asi přímý, spolehlivý, praktický, citlivý a prokrastinátor.

Jaký obor sis vlastně zvolil? Na jaké škole právě teď studuješ?

Právě studuji na Pedagogické fakultě Masarykovy Univerzity v Brně a konkrétně studuji Francouzský jazyk a Chemii se zaměřením na vzdělávání. Když vše dobře dopadne, v září nastoupím na navazující magisterský program učitelství.

Měl jsi o studiu tohoto oboru rozhodnuto už dlouho před maturitou?**Co ti při rozhodování pomohlo? Stojí za to třeba navštěvovat různé dny otevřených dveří a veletrhy?**

Upřímně tohle nebyla úplně varianta, na kterou jsem se nejvíce soustředil. Jako první, i když to asi není to správné označení, jsem chtěl na všeobecné lékařství. Nakonec jsem se ale na tenhle obor nedostal, takže jsem se rozhodoval mezi studiem chemie na VŠCHT a právě tím, co studuji teď. Nechtěl jsem se vzdát francouzštiny, a i mi to učitelství přišlo bližší, takže to ve výsledku bylo jednoduché rozhodnutí. Jsem rád, že mi, když to tak řeknu, osud pomohl, protože jsem tady fakt spokojený.

Co se týče dnů otevřených dveří, tak jsem na žádném nebyl, abych se přiznal. Nějak mi to v tu chvíli asi nepřišlo tak důležité. Byl jsem pouze na veletrhu VŠ. Teď to vidím už trochu jinak, protože jsem pak po nástupu do školy šel do úplně neznámého nového prostředí, které jsem poprvé viděl při zápisu. Nehledě na to, že určitě může dojem z prostředí a učitelů se studenty pomoci s rozhodováním, kam na VŠ. Každý by rád studoval tam, kde mu je to sympatické.

Jakým způsobem probíhaly přijímací zkoušky? Co bys doporučil uchazečům? Na co se připravit a nezapomenout.

Přijímací zkoušky na MU jsou na většině oborů z testů studijních předpokladů, které jsem absolvoval i já. Je to všeobecné, jestli se na to dá nějak připravit... to je asi otázka. Rozhodně se jde seznámit s typem otázek z testů z minulých let.

Na francouzštinu se dělá i odborná zkouška, kterou jsem neabsolvoval,

"JSEM RÁD, ŽE MI,
KDYŽ TO TAK ŘEKNU,
OSUD POMOHL"

protože zrovna začal zuřit covid a tato povinnost mi odpadla.

Rozhodně je dobré si prostudovat podmínky přijetí, tedy právě obsah přijímacích zkoušek, a nic nepodcenit. Všechny informace jsou na stránkách konkrétních VŠ a konkrétních fakult. Zrovna Masaryčka to má hezky přehledné, bych řekl.

Právě teď na většině VŠ probíhá zkouškové, jak ho zvládáš ty? Dá se přirovnat k maturitě?

Zkouškové je trošku horor, ale zároveň je fajn, že není výuka. Já se během semestru moc neučím a odkládám to na konec semestru, až na samotné zkouškové. Není to moc dobrý systém, ale já se k učení špatně dokopávám, když necítím tlak, že už opravdu musím. Ušetřil bych si ale hodně stresu, kdybych se připravoval průběžně přes semestr. Rozhodně všem doporučuju, aby se připravovali průběžně. Navíc, čím dřív máš zkoušky hotové, tím dřív si můžeš užít aspoň nějaký čas naprostého volna.

Dalo by se říct, že každá zkouška je taková maturita. Výhoda je ale v tom, že na zkoušku máš víc pokusů v daném zkouškovém období, takže to není tak stresující. Když se nezadaří, víš, že třeba za týden můžeš jít na další pokus a nijak extra tě to nepoškodí. Maturita je v tomhle rozhodně horší.

Jak jsi řešil bydlení, když jsi nastupoval na školu?

Jooo, bydlení, to byl pěkej oříšek. Snažil jsem se si zajistit nějaké spolubydlení, ale konkrétně v Brně je to s podnájmy celkem špatný.

Zájemců o spolubydlení hodně, možností málo. Objel jsem toho celkem dost, odpovídal jsem na mraky nabídek, ale nic nevyšlo. Jaká je situace teď, nevím, ale podle mě se to moc nezměnilo. Nakonec jsem si tenkrát sehnal kolej a bydlím na koleji.

Kolej bych nazval jistotou. Navíc se z ní dá kdykoliv odejít, takže je to ideální i pro někoho, kdo hledá privát, ale zatím se mu nezdařilo. Ne všude je ale dost míst na koleji. I u nás je to každoroční „lov“, pro nového studenta je to složitější.

Ještě, když se vrátím ke spolubydlení v nějakém bytě, tak je pak jednodušší něco najít, když studuješ, protože si studenti mezi sebou nabízí, když je někde volno a hledají někoho nového k sobě na byt.

Co jsou top tři věci, na které nezapomenout v průběhu studia na vysoké škole?

1. hlídat a plnit si své povinnosti, 2. pokud nastane nějaký problém se studiem, řešit to co nejdřív, 3. myslet taky na sebe a své potřeby, to bych řekl, že je hodně důležitý.

Stýská se ti někdy po gymplu? Máš chuť se vracet?

Vysoká škola mi vyhovuje asi víc, jsem si svým pánem, v průběhu semestru je docela klid a většina práce se kumuluje na to zkouškové období.

"MYSLET TAKY NA SEBE A SVÉ POTŘEBY, TO BYCH ŘEKL, ŽE JE HODNĚ DŮLEŽITÝ."

Občas si ale vzpomenu na třídu a některé učitele, nebo třeba na osobnější přístup, který na VŠ tolik není, a postesknu si. Bylo to prostě jiné. Gympl jsem ale nikdy úplně neopustil, protože stále docházím každý pátek do pěveckého sboru, a i jsem zde realizoval svou poslední povinnou praxi. Rozhodně se sem ještě jako praktikant plánuji vrátit, až budu na navazujícím magisterském studiu a budu mít další praxe.

Shrnu-li to, vracím se rád a jsem rád, že můžu.

A jako poslední otázka, co bys vzkázal současným studentům GJO?

Užívejte si gympláckého života, věnujte se tomu, co vás baví, dejte hlavně sami na sebe, váš život budete žít vy, a nakonec takové, dalo by se říct, poselství, známky nejsou vše.

Vám, kteří máte ještě pár let na GJO před sebou, přeji pevné nervy a hodně zdaru a vám, kteří už se pomalu loučíte, přeji hodně štěstí u maturity, při výběru vysoké školy a u přijímacích zkoušek.

Mockrát děkuji. Hodně štěstí při studiu!
I já děkuji.

ZÍMNÍ KRAJINA

JELÍNKOVÁ M., CABRNOCHOVÁ T.

Ježírko, každý si pod tímto slovem představí krásné pohádkové jezírko se zlatými rybičkami. My však stojíme u vodní plošky, která je překrytá peřinou z bílého ledu a sněhu. Bublínky stoupající ze dna, si prorážejí svou cestu skrz led. Snaží se dostat na čerstvý zimní vzduch, který nás štípe do tváří.

Sněhové vločky se pomalu snášejí k zemi a severní vítr bičuje krajinu. V dále slyšíme zvuky aut bruslících po silnici a občasný zpěv ptáků, kteří se snaží přilákat jaro. Nedaleko našeho jezírka se nachází jediný teplý úkryt, krmítko z březového dřeva, pro tyto nebohá stvoření.

Radostný smích zvonící jako rolničky se odráží od namrzlých oken učeben, za kterými se pošťuchují žáci. Pošťuchování žáků nám připomíná, kdy jsme se jako malí handrkovali a koulovali ve sněhu se svými sourozenci. Při těchto vzpomínkách nás hřeje u srdce a probouzí se v nás naše dětské já.

Vůně z nedalekého lesíka nám spolu s chladným vzduchem navozuje vánoční atmosféru. Ledový vzduch v našich plicích otužuje naše tesknivá srdce po našich vzpomínkách. Začíná přituhovat a náš dětský duch Vánoc nás pomalu opouští. Naše mysl se může už jen soustředit na mrazem rozbolavělé a promrzlé ruce. Mozek se nás snaží dostat do vyhřáté školní budovy, ale srdce chce zůstat ještě chvíli v tomto kouzelném okamžiku.

ZLATÍ SE STŘÍBREM

IVAN DOBREV

Pojďme se společně ohlédnout za hokejovým mistrovstvím světa hráčů do 20 let, které se konalo na přelomu prosince a ledna v kanadském Halifaxu a Monctonu. Na tomto šampionátu jsme se stali jediným týmem, který neprohrál v základní hrací době ani jeden zápas a týmem, na který se ještě dlouho bude vzpomínat...

Všechno to začalo v noci z 26. na 27. prosince roku 2022, když naši hoši nastoupili v roli outsiderů proti favorizovanému výběru domácí Kanady. Očekávalo se, že kanadský tým bez problémů zvítězí, avšak poté, co javorovým listům nebyl uznán gól na 2:0, se vše rázem otočilo. Čeští mladíci na přelomu první a druhé třetiny dokázali skóre otočit na 3:1. Záhy sice sedmnáctiletý Connor Bedard snížil na 2:3 z kanadského pohledu, ale na tuto branku největší hvězdy kanadského týmu a nejužitečnějšího hráče turnaje dokázali Češi odpovědět dalšími dvěma góly do kanadské sítě. Senzace tak byla na světě a šlo o první vítězství za 3 body proti Kanadě na juniorském šampionátu do 20 let od rozdělení ČSR. Po jednoznačně devítigólové nadílce Rakousku přišel na řadu další obávaný soupeř – Švédové. Tento velmi vyrovnaný zápas byl rozhodnut až v prodloužení, kdy Tomáše Suchánka, nejlepšího brankáře turnaje, dokázal překonat obránce Ludvig Jansson. Švédsko tedy zvítězilo 3:2 po prodloužení a získalo bod navíc. Zápas proti Kanadě se však tomuto týmu nepovedl, a tak v základní skupině nakonec skončil až třetí. První místo skupiny i díky jednoznačnému vítězství nad Německem 8:1 obsadil český tým a mohl se tak těšit na papírově slabšího soupeře ve čtvrtfinále.

Po oslavách nového roku se turnaj přehoupł do vyřazovací části. Češi si to v boji o pozici v nejlepší čtyřce rozdali se Švýcary. Hned po dvaadvaceti sekundách hry se tým helvétského kříže dostal do vedení 1:0, avšak po zbytek zápasu jednoznačně dominoval náš tým, který nakonec rozdrtil svého soupeře poměrem 9:1. Po této výhře nás čekal znovu souboj s týmem hokejistů Tre Kronor, tentokrát však v semifinále. Tomáš Suchánek v české brance hatil švédské plány, jenže na začátku druhého dějství byl překonán. Střelec gólu na 1:0 nemohl být nikdo jiný než Ludvig Jansson. Český tým jako by najednou nevěděl, co a jak. Švédové skvěle bránili až do poslední minuty. Ale právě v posledních 60 sekundách hry trenér Radim Rulík odvolal brankáře Suchánka a náš národní tým tak riskoval se šesti hráči v útočném pásmu. 39 sekund před koncem dostal skvěle nabito obránce David Jiříček, prudkou ranou vyrovnal na 1:1, a poslal zápas do prodloužení. V nastaveném čase měli opět na vrch Švédové, ale gólman Suchánek pochytil všech pět gólových šancí. Když už se zdálo, že budou viděny nájezdy, rozjel se útočník Jiří Kulich, švédskému brankáři nasadil takzvaný teploměr a poslal českou reprezentaci do finále mistrovství světa.

Kanaďané v druhém semifinále proti týmu z USA otočili zápas z 0:2 na 6:2 a tak dostali příležitost vrátit Čechům porážku ze základní skupiny. Prvních padesát minut finálového utkání Kanaďané jasně dominovali a zdálo se, že zlato mají jisté. V posledních deseti minutách však český tým dokázal skórovat dvakrát během 54 sekund, čímž šokoval nejen kanadské hráče, ale také kanadské fanoušky v Scotiabank Centre v Halifaxu. Za stavu 2:2 se šlo do prodloužení. Po pár minutách se Češi mohli dostat do přečíslení dva na jednoho, jenže Jiřímu Kulichovi přskočil puk přes hokejku a Kanaďané z následného protiútoku po skvělé souhře rozhodli zápas. Kulichovi to však nemůžeme mít za zlé, neboť právě on mimo jiné vystřelil postup do finále a také se podílel na vyrovnání finálového zápasu. Česká dvacítko tak po statečných výkonech po celý turnaj brala stříbrné medaile.

Hoši, děkujem!

PROSÍM, STANICE TOUHA

VANESA BOROVIČKOVÁ

Kradmý pohyb světelného smogu
zaplňuje pouliční ticho vytříbeným klidem
Jako zbloudilý básník,
chtěl bych zpívat lidem,
co putují tramvají
do stanice Touha

takoví již zmizeli
na kraji města si hrajeme na dospělé
v centru zas na krále
císař se v zákopech potutelně se směje
bez čestného světa-děje
smogem zalitého obličeje
co zapomněl na slova Naděje
co ve stínech se rouhá

a přestože	dnes
a přestože	všichni
a přestože	chtějí
a přestože	rychle
chceme jedno	
chceme	pryč

krásu obrazců hvězdných drah nikdo neocení
jen hledáme pravdu, zvučná falešná znamení
jen to nejlepší a nejsprávnější postavení
utíkáme před od jakéhokoli vysvětlení

BYLO, NEBYLO

HODNÁ

Ležela jsem v posteli. Na sobě pletený šaty. Světlo svítilo ze střešního okna. Venku bylo tak divoce, jak splašeně bilo mi srdce, když jsem si na tě vzpomněla. Chtěla jsem psát, a tak jsem přemýšlela o kom a čem jsem psala naposledy. Jaká jsem tehdy byla. A došla jsem na začátek. Bylo nám patnáct a dodnes věřím tomu, že jsme se poprvé zamilovali. Já asi víc, ty asi míň. Párkrát jsme si volali. Jindy zase seděli a povídali. Neřekla bych, že jsme jeden druhého milovali. Ale dodnes se mi z naší story pletou nohy. Začala jsem psát básničky. Dopisy. Dlouhý básně. Řídky. Povídky. Žalozpěvy. Romány. Každý den minimálně pět. Vět, set románů, tisíc dopisů a v horší dny písmen. To, když jsem psala tvoje jméno po papíru.

Byl jsi tím, kdo psát mě naučil, aniž bys to asi věděl.

Psala jsem o všem. O tom, jak jsme se poznali. V srpnu, pozdě večer. Nemyslím to, jak jsme se potkali. Ale ten moment, kdy jsme se fakt poznali, snad chápeš. Pak taky o tom, jaký jsi. Jak hodný a skvělý a překrásný. Jak strašný, neskutečně sobecký a nestálý. Jak dlouho jsem čekala a nečekala a doufala a nedočkala se. Dlouho. Jak nás ostatní viděli a jak my dva, vedle sebe seděli, a to byl vrchol mého dne. Jak jsem si představovala naši budoucnost na kolečkách – jenom my dva a růžový západ slunce plný naší lásky.

Psala jsem o svojí první lásce a tys jí bezesporu byl. A psala jsem i o tom, kým jsi nebyl. O tom jsem psala asi nejčastěji. Protože pohádky mi vždycky šly.

Psala jsem naposledy, když jsem byla zamilovaná.

Pak taky, když se mi srdce rozletělo na milion kusů.

A teď. Jsem zase chtěla psát. Ale byla jsem vyléčená. Z tebe. Z nás. A ze sebe.

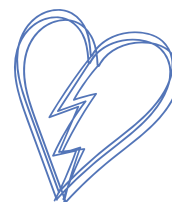
Přiznávám, že jsem zase chtěla jednou být zamilovaná.

Já hloupá.

Copak už jsem všechno zapomněla?

Naučils mě psát. Odnaučils mě psát.

A přece po třech letech, jsi tím, kdo mě nutí psát.

NEJSI KE MNĚ FÉR

ANONYM

Občas mám pocit, jako bys mi vzala všechnu energii. Kradeš mi můj čas a bereš nás dvě jako sázku. Víc jak přátelství na zakázku než na trvalou lásku. Nejsi ke mně fér.

Já tobě světlouškou, ty mně lampářem. Rozsvítíš a zhasneš. Já tobě navždycky oddanou služkou. Ty mně, pánem.

Občas se mi zdá, že lidí víc a víc mi uniká. Že mám mezi prsty moc velké mezery a časem mi proklouzneš i ty. A tak se snažím držet víc a pevnějc. Ale pak mě napadá: Fakt tu chceš být? A vrátíš se zpátky, když tě teď pustím? Taky bys mě pevně držela? Nejsi ke mně fér.

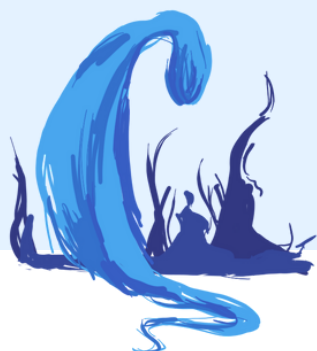
Mám pocit, že totiž nevidíš, jak já pro vodu pořád chodím a ty jenom svoje kvítí zaléváš. Ale to moje vadne. Zajímá tě to vůbec? Nejsi ke mně fér, když myslíš si, že já to vzdala. Když nedovolíš mi být našťavaná. Nejsi ke mně fér, když po tom, co jsem pro tebe udělala, jsi mě jen tak vyměnila. Nejsi fér ani ke mně, ale ani k němu a nám a jim. Radíš sedět na místě, a přitom se nocemi proháníš jako vichřice, kterou nikdy nikdo nezastaví.

A já vím, že se asi jednou spálíš. A věř, že bych tam stála před tebou, aby na tebe žár ani nedosáhl, ale už jsem slabá a mám pocit jako kdyby to „naše“ umíralo a z „našeho“ se stávalo tvoje a moje.

Nevidím ti do života. Ale nejsi ke mně fér, když slibuješ mi lásku. My dvě proti světu. A pak –

Nejsi ke mně fér.

VÁCLAV HAVEL

"Pravda a láska
musí zvítězit nad
lží a nenávistí!"

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena